

T Ő L E D B Ű C S Ű Z U N K

2006. december 11-én Bonnár Lajosné, vagy ahogy mindenki ismerte, Julika, hosszú kórházi ápolás után – ám mégis szívünknek oly hírtelen – eltávozott közülünk.

A Bocskai István Gimnázium, Szakképző Iskola és Diákotthon ezúton mond köszönetet mindazért a csodálatos emlékért, amellyel megajándékozott mindannyiunkat.

Egy-egy emlékező gondolat az iskola dolgozóitól, diákoktól, barátoktól koszorúként összefonva el nem hervadhat, ahogy az emlékezés sem.

„Búcsúzni olykor még rövid időre sem könnyű, véglegesen különösen nehéz, valójában lehetetlen. A búcsú, az emlékezés kényszere – legalább pár perc erejéig – mégis helyet kér magának a temetési szertartás versei és fohásza mellett. Talán nem is az eltávozott miatt, hiszen Számára már a tér, az idő, a létezés teljesen más dimenziójában a mi földi dolgaink alighanem jelentéktelennek tűnnek. A búcsú, az emlékezés inkább önmagunknak szóló üzenet, ha úgy tetszik: önérdék. Hogy megpróbáljuk – mintegy útravalóul, tanúságképpen – összefoglalni, hogy mit is jelentett és jelent nekünk Bonnár

Lajosné, Julika. Mit is veszítettünk az Ő eltávozásával? Aki evilági élete utolsó heteiben, hónapjaiban – nagy lelki erővel – tudatosan kerülte a találkozásokat. Hogy barátai utolsó, Vele kapcsolatos benyomásként ne leromlott testi állapotát, hanem korábbi energikus lényét őrizhessék meg emlékezetükben. Bátor volt, önérzetes és következetes, aki elveihez minden időben hű maradt, aki véleményét, meggyőződését minden időben nyíltan és következetesen vállalta.

Julikát az itt jelenlévők közül sokan közelről ismerték. Hogy milyen ember, társ, barát, kolléga volt, csak ők tudhatják igazán. A biharkeresztesi Bocskai István Gimnázium, Szakképző Iskola és Diákotthon intézményében eltöltött 17 év alatt megismerhettük, hogy milyen ember is Ő. Minden reggel mosollyal az arcán lépett be az iskola épületébe, ami az esetleges gondok ellenére is egész nap megmaradt az arcán. Reggel sietve érkezett a munkahelyére, hogy feladatait ellássa, délután rohant haza, hogy a családjáról gondoskodjon.

Bárki, bármilyen kérdéssel fordult hozzá, azt mindig meghallgatta, odafigyelt rá és lehetőségei szerint

segítette. Amikor belépünk a nevelői szoba ajtaján, egy szék üres, valaki hiányzik, valaki, akit nagyon szeretünk kollégaként, emberként, barátként.

Diákjai szerették, tisztelték. Az órákon nagy érdeklődéssel hallgatták előadásait, nem csak a tananyaggal kapcsolatban, hanem az élet hétköznapi dolgairól is szívesen kérdezték.

Távoztával talán a „tartása” fog leginkább hiányozni. Ami lehet, hogy manapság kiveszőben van, de ami nélkül – és ez is az Ő érvényes tanításainak egyike – emberhez méltó, igazán emberi élet aligha élhető.

Köszönettel tartozunk neki ezért.

Miért sirattok? Hisz Isten arca volt Mely simogatón, hívón rámhajolt. És én mentem. S most fényzőzömben élek, És nem vagyok más, csak tisztuló lélek. Ha emlegettek, köztetek lesztek, De fáj, ha látom könnyeteket. Ha rám gondoltok, mosolyogjatok, Mert én már Istennel vagyok.

Drága Julika! Sokat jelentettél,
és jelentesz nekünk.

Valamiképp velünk maradsz!”

Az intézmény dolgozóitól

Diákjai és kollégái így emlékeznek vissza rá:

„Soha nem kért lehetetlent, csak annyit, amennyi szükséges. Órái mindig vidám hangulatban, és sokszor gyorsan teltek el. Mindig mosolygott, szeretett, sohasem volt rosszkedve. Én mindig vártam az óráit, és sajnálom, hogy többet nem vehetek részt bennük.”

„Egy-egy vicces, nevetséges dolgon önfelédten tudott nevetni mindig. Jók voltak az órái, soha nem voltak unalmasak, és mindig újat tudott mondani.”

„Szerettem Julika nénit, nagyon aranyos tanárnő volt. Nem nagyon ismertem, de azt észrevettem több alkalommal, hogy mindig sietett valahová. Barátságos természetű volt, kedves, de a tananyagot mindig megkövetelte. Nem osztályozott olyan szigorúan. Szép volt a kiejtése, a hangja. Áradt belőle a tisztaság. Gyakran elkalandoztunk órán, sokszor mesélt az élményeiről, tapasztalatairól. Azt tudtuk, hogy most jött vissza a szülési szabadságról, de nem igazán beszélt a családjáról.

Amikor a csengő megszólalt, felálltunk, és csak akkor mehettünk ki, amikor teljes csend volt. Az egészséges <dolgok> híve volt. Többször megemlítette, hogy ne fessük magunkat, egészségesen táplálkozunk. Szerintem mindenki szerette tanárnőt.”

„Az óráiból, ahogyan beszélt, kiderült, hogy imádott élni, és próbálta az életben a szépséget meglátni. Az óráin soha nem lehetett unatkozni.”

„Nagyon szerettük, mikor az órákon a mindennapi dolgokkal, ami velünk történik, a való élettel próbálta elmagyarázni nekünk a körülöttünk élő környezetet. Minden erejével azon volt, hogy megértsük az anyagot, könnyebben tanuljunk. Ezt hallhattuk is rajta, mert egész órán csak mondta, mondta, mondta és magyarázta nekünk az anyagot. Sokszor nem is vett levegőt, ki-be fújta az anyag magyarázatát. Csak néha vett levegőt - mikor már ő sem bírta – egyszerű-kétszer, de nem csak mi, hanem még ő is mosolygott magán. Mindenkit

szíven ütött a hír, hogy elhunyt. Isten nyugossa békében.”

„Julika tanárnő volt a legeslegjobb tanárnő a világon. Kedves volt, jószívű, aranyos, igazságos; jó ember volt.”

„Nincs nap, hogy ne jutna eszembe az arca, mozdulatai, szavai, kedves mosolya.

Reggelente sietve érkezett, hiszen otthon mindig sok teendője volt – aztán vidáman kezdte a napot. A szünetekben, lyukas órában kijavított néhány dolgot; gondosan, figyelmesen, nehogy elszámolja a pontozást. Ha volt néhány percünk, az otthoni dolgokról mesélt – a gyerekekről, a mindennapi apró eseményekről. Áradt szavaiból a szeretet, az öröm, a jószág.

Nincs nap, hogy ne látnám magam előtt...”

Pálfi Ilona